

Posudek diplomové práce Niny Hriscina Puškinové

Lucía Jerez jako modernistický román

Nina Hriscina Puškinová si Martího román vybrala nejprve pro svou seminární práci a zaujal ji natolik, že zůstala u stejného tématu i v práci diplomové. Osobní zaujetí je z předložené práce patrné na první pohled a rozhodně není na škodu; naopak.

Román o milostných strastech a chorobné žárlivosti se z celku Martího díla vymyká a kritika dlouho nevěděla, co si s ním počít (koneckonců to nevěděl ani sám autor, který si sice zřejmě byl vědom jeho kladů, ale přesto ho zavrhnul jako něco povrchního). V poslední době je však *Lucía Jerez* považována za jednu z prvních ukázek radikální obnovy, kterou próza v období modernismu prošla.

Autorka si v úvodu práce stanovuje jasné teze a cíl: prokázat, že *Lucía Jerez* je opravdu prvním hispanoamerickým modernistickým románem.

Pak již postupuje od velmi dobrého zasazení do kontextu (pojednání o modernismu – zde správně poukazuje na spřízněnost s určitými romantickými prvky), přes genezi románu, k obsáhlému studiu hlavních tendencí, prvků a motivů, které se v modernistické próze objevují (dekorativnost, přepych, interiér, synestézie a metafora, apod.). Tento obecný rámeček rozhodně nepůsobí samoučelně či odtažitě, neboť v další, nejrozsáhlejší části se autorka věnuje již přímo studovanému textu a ony obecné závěry ukazuje na konkrétních příkladech.

Román *Lucía Jerez* tak není jen popsán, ale opravdu analyzován (což bohužel v řadě předkládaných prací chybí). Autorka pracuje se sekundární literaturou a opírá se o názory několika literárních kritiků, nebojí se ale s nimi nesouhlasit a projevit vlastní názor. Vše je podloženo velkým množstvím citací z románu.

Autorka velmi poutavě pojednává o hlavních postavách, zabývá se symbolikou jejich jmen či předmětů, které je obklopují (především květin; zde mě zaujal motiv magnólie, jejíž výskyt autorka mapuje v celém románovém textu a ukazuje na různé nuance a významy, které květina přináší).

Trefně vyzdvihuje titulní hrdinku jako postavu, která je nejaktivnější a nejsilnější; věnuje se též případným autobiografickým rysům u některých postav – ztotožnění José Martího s Manuelillem del Valle je určitě zajímavé a podnětné pro diskusi.

Dále bych upozornila na postavu Any, která v sobě spojuje řadu typických modernistických rysů: je to žena, ale zároveň umělkyně (zajímavé je, že je malířka, protože ženy se spíš objevují jako herečky či zpěvačky), je těžce nemocná a je velmi citlivá – jako jediná tuší blížící se tragedii.

Autorka dochází k přesvědčivému závěru, že *Lucía Jerez* je více než jen dekorativní a formálně krásný text; odhalila i hlubší obsahovou rovinu Martího románu.

Práce je psána kultivovaným jazykem, myšlenky jsou dobře formulovány, argumentace náležitě vystavěna a autorka prokázala, že dovede výborně zacházet s prameny i sekundární literaturou. Její projev je vyzrálý.

Práce má jasnou a promyšlenou strukturu a směřuje k prokázání toho, co si autorka v úvodu předsevzala. Myslím, že se Nině Hrisčina Puškinové podařilo ukázat, že *Lucía Jerez* je prvním modernistickým románem a navíc dílem, které by rozhodně nemělo zůstat stranou zájmu.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.

Mgr. Dora Poláková PhD.

Praha, 18.1.2013